

Huutavan ääni Matt. 3:1-12

1. Niinä päivinä Johannes Kastaja tuli ja saarnasi Juudean erämaassa.
2. Hän sanoi: "Kääntykää, sillä taivasten valtakunta on tullut lähelle!"
3. Juuri hänestä profeetta Jesaja puhui sanoessaan: "Huutavan ääni kuuluu erämaassa: 'Valmistakaa Herralle tie, tehkää polut hänelle tasaisiksi!'"
4. Johanneksella oli puku kamelinkarvoista ja vyötäisillään nahkavyö. Hänen ruokanaan olivat heinäsiikat ja luonnonhunaja.
5. Hänen luokseen tuli paljon ihmisiä Jerusalemita ja kaikkialta Juudeasta sekä Jordanin ympäristöstä.
6. Hän kastoi heidät Jordanissa, kun he tunnustivat syntinsä.
7. Mutta nähdessään monien fariseusten ja saddukeusten tulevan kasteelle Johannes sanoi heille: "Te kyykkäärmeiden sikiöt, kuka on neuvonut teitä pakenemaan tulevaa vihaa?"

8. Tehkää hedelmää, jossa kääntymyksen ne näkyy.
9. Älkää luulko, että voitte sanoa: 'Onhan Abraham meidän isämme.' Minä sanon teille, että Jumala voi näistä kivistä herättää lapsia Abrahamille.
10. Kirves on jo pantu puiden juurelle. Jokainen puu, joka ei tee hyvää hedelmää, hakataan pois ja heitetään tuleen.
11. Minä kastan teidät vedessä parannukseen, mutta minun jälkeeni tulee toinen, joka on minua väkevämpi. Minä en kelpaa edes kantamaan hänen kenkiään. Hän kastaa teidät Pyhässä Hengessä ja tuleessa.
12. Hänellä on kädessään viskain, ja hän puhdistaa puimatantereensa. Jyvät hän kokoaa aittaansa, mutta ruumenet hän polttaa sammumattomassa tuleessa."

Meneekö sanoma perille?

Kahvikupin ääressä keskusteltiin vilkkaasti siitä, miten heikosti usein se viesti, jonka haluaisimme toisillemme viestittää, menee perille. Syynä voi olla mm se, että sanoja ja kuulija ymmärtävät samoilla käsitteillä aivan eri asioita. Eräs keskustelijoista tiivisti vaikeuden sanoihin: "Viestin perillemeno on usein kiinni siitä, mitä vastaanottajan korvien välissä on!" Siihen toinen paikalla olijoista yhtyi kertomalla tapahtuman muutaman vuoden takaa. Seurakuntatalon seinällä on katkelma Raamatusta: "Älä pelkää, minä olen sinun kanssasi!" Lukemattomia kertoja lause oli luettu, mutta se ei ollut koskettanut mitenkään. Mutta kerran eräässä tilanteessa, erään vaikean ja ahdistavan tilanteen keskellä, nuo sanat ikään kuin nousivat seinästä, tunkivat siimpään ja antoivat rohkeuden.

Jumala puhuu

Kristillisyydessä keskeisin asia on se, että Jumala puhuu. Raamatun Jumala on luonut puhuvan ihmisen ja haluaa ja voi tälle ihmiselle myös puhua niin, että ihminen voi myös ymmärtää Herran sanan. Raamattu käyttää Jeesuksesta myös nimeä Sana, joka viittaa siihen, että Jeesus on Jumalan viesti meille. Jeesuksen tuleminen ihmiseksi, Hänen totuuden ja armon täyttämä elämänsä, Hänen opetuksensa, Hänen kuolemansa ristillä ja voitollinen ylösnousemuksensa haudasta ovat kaikki Jumalan puhetta meille.

Jumalan puhe ei ole vain sanoja, vaan Hänen sanoihinsa sisältyy ihmeellinen voima. Jumalan sana musertaa kovan ja paatuneen sydämen syntejään kauhistuvaksi ja vapisevaksi syntiseksi. Jumalan anteeksiantava sana luo uuden elämän, virvoit-

taa sielun, antaa voiman ja halun kuuliaisuuteen. Jumalan sana avaa Herran kirkkauden ja pyhyyden. Sanallaan Herra julistaa syntisen vanhurskaaksi ja puhtaaksi. Jumalan sana tekee vedestä kasteen ja leivästä ja viinistä Kristuksen ruumiin ja veren todellisen läsnäolon. Jumalan totuuden sana vapauttaa ja armon sana pyhittää ihmisen. Evankeliumin sana ristiinnaulitusta ja ylösnousseesta Kristuksesta kykenee viemään ihmisen taivaalliseen kirkkauteen asti. Jumalan kaikki pelastava, pyhittävä, kasvattava ja uudistava työ tapahtuu Hänen sanansa kautta.

Jumalan sana on aina persoonallinen. Sana ei ole vain jotain nauhoitettua ilman värähtelyä eikä vain paperille kirjoitettuja lauseita. Kysymys on aina Herran itsensä kohtaamisesta. Ihminen voi omistaa koko elämänsä Raamatun tieteelliseen tutkimukseen tai kristinuskosta väittelemiseen tai filosofointiin, kohtaamatta koskaan itse Herraa. Jumalan kohtaamisessa ei ole kysymys vain siitä, että Hän ylipäänsä puhuu, vaan että Hän puhuu juuri minulle, puhuu, niin että ymmärrän ja puhuu niin, että koko persoonallani, koko sielullani, koko olemuksellani joudun vastaamaan siihen, mitä Hän puhuu.

Sanan nälässä hoippuva kansa

Jumalan sana on näinä päivinä maassamme harvinainen. Ei niin, etteikö Raamattu olisi kenen tahansa luettavissa, jos vain mielenkiintoa löytyy. Mutta varsinkaan nuoren ja nuoremman keski-ikäisen polven keskuudessa Raamattua lukevia ihmisiä on tavattoman vähän.

Vain noin yksi sadasta tämän päivän lukiolaisesta on lukenut Uuden testamentin. Kun Euroopan eri maiden uskonnon opetusta vertailtiin hiljattain ilmestyneessä tutkimuksessa, Suomessa todettiin olevan parhaan ja motivoituneimman uskonnon-opettajakunnan, mutta siitä huolimatta suomalaiset nuoret tiesivät kristinuskosta vähemmän kuin nuoret missään muussa tutkitussa maassa. Tutkimus paljasti syynkin: Suomalaisilla nuorilla on niin voimakkaat kielteiset asenteet kristinuskoa kohtaan, että paraskaan opetus ei mene perille.

Mutta lopputuloksena on järkyttävä Jumalan sanan nälkä ja jano. Suomen nuoriso kirjasimellisesti hoippuu humalapäissään ja etsii Jumalan sanaa eikä voi sitä löytää. Miksi ei? Siksi, ettei Jumalan sanan julistajia ole enää sen keskellä? Ei välttämättä siksi, vaan siksi, että sen korvat ovat tulleet kuuroiksi Jumalan äänelle ja silmät sokeiksi Jumalan puheelle. Seurauksena on suunnaton määrä ahdistusta, rikkinäisyyttä, turvattomuutta ja pelkoa samalla, kun ollaan suunnattoman ylpeitä siitä, että ollaan muka vapaita, suvaitsevaisia eikä ahdasmielisiä uskovaisia.

Anna Herra sanasi!

Uskovan elämän ensimmäinen ja tärkein asia on saada kuulla Herran ääni. Siksi hän ei aamun ensimmäisenä asianaan avaa sanomalehteä vaan Raamatun voidakseen kuulla sanan Herran sydämeltä. Monesti uskovan elämässä syvä kriisi kohdataan silloin, kun joudutaan sellaiseen hengelliseen erämaahan, että Jumalan sana ei enää puhuttele eikä kosketa. Miksi Jumala näyttää ikään kuin vaikenevan silloin, kun meistä saattaa tuntua siltä, että juuri kaikkein kipeimmin tarvitsisimme Sanaa Herralta. Noissa erämaissa Jumalan lapsi etsii ja kaipaa Jumalan sanaa. Kun sitten Herra kääntää jälleen kasvonsa hänen puoleensa ja alkaa puhua uudelleen, se on ihmeellistä armoa.

Jumala puhuu jälleen - vaikka Hänen puheensa saattaisi olla aluksi kipeää totuuden sanaakin. Daavidin hengellinen erämaa, jossa aviorikos saatiin näyttämään lailliselta avioliitolta ja murha kunniakkaalta sodassa kaatumiselta, päättyi Herran sanaan profeetta Naatanin suulla: "Sinä olet se mies!" Hurskaan mutta helpon elämän pikku hiljaa paaduttaman kuninkaan omatunto heräsi, kun Jumala puhui palvelijansa kautta. Seurasi syvä katumus, synnin tunnustaminen, anteeksi anominen ja palaaminen Herran tielle. Oli armoa, kun Jumala sai palauttaa omansa lankeemuksen tilasta ja sai jälleen oman sanansa perille Daavidin sydämeen.

Sana Johannes Kastajalle

Niinä päivinä Johannes Kastaja tuli ja saarnasi Juudean erämaassa. (1)

Jumalan sana tuli Johannes Kastajalle erämaassa. 20-vuoden iässä, silloin kun hänen olisi ollut määrä siirtyä papin tehtäviin - hänen isänsähän oli pappi - Johannes vetäytyi erämaahan. Siellä hän vietti noin 10 vuotta valmistautumassa siihen tehtävään, johon tiesi Jumalan hänet valinneen. Mutta nyt Herran sana tuli hänelle ja hänen tuli astua sen kanssa julkisuuteen.

Johannekselle ei tullut kokonaista ja lopullista evankeliumin sisältöä vaan tietty sanoma, jonka hänen tuli julistaa kansalle. Jumalan sana ikään kuin puristui ylhäältä hänen sydämeensä. Tästä on kysymys silloin, kun kyselemme, kenellä on oikeus julistaa Herran sanaa. Kymmenen vuoden hengellinen valmistautuminen ei vielä riittänyt. Julistajan tehtävään tarvitaan Herran antama sanoma. Tänäänkin ratkaisevaa ei ole se, miten hyvin tai huonosti pidetään puheita. Ratkaisevaa on se, onko se sanoma, jota julistetaan, Jumalalta vai ihmisistä.

Hänen luokseen tuli paljon ihmisiä Jerusalemistä ja kaikkialta Juudeasta sekä Jordanin ympäristöstä. (5)

Tänään on muodikasta korostaa sitä, että uskovien tulee mennä julistamaan sanaa sinne, missä ihmiset ovat. Lähetyskäsky tosiaan edellyttää, että menemme ja teemme ihmisistä opetuslapsia kastamalla ja opettamalla heitä elämään Jeesuksen opetuksen mukaisesti. Siksi on ehkä hiukan outoa, että Johannes Kastaja aloitti toimintansa erämaassa, jossa ei juuri ihmisiä liikkunut. Ehkä hän kohtasi ensin vain yhden ihmisen tai pienen ryhmän, mutta hänen sanomansa oli niin kohti käyvä, että nuo ensimmäiset etsivät ystäviään ja toivat heidät Johanneksen luo. Lopulta suorastaan tulva ihmisiä. Ratkaisevaa ei siis sittenkään ole se, missä sanaa julistamme vaan millaista sanaa ihmisille jaamme. Onko se Jumalalta saatua vai omia hienoja ajatuksiamme?

Aika ja olosuhteet

Johanneksella oli puku kamelinkarvoista ja vyötäisillään nahkavyö. Hänen ruokaan olivat heinäsiirakat ja luonnonhunaja. (4)

Jumalan sana tuli keskelle syvää moraalista, uskonnollista ja poliittista turmelusta. Missä se ilmestyi? Ei Rooman kukkuloilla, mutta ei myöskään Jerusalemissa, Jumalan kaupungissa, joka eli kapinassa omaa Jumalaansa vastaan. Jumalan sana tuli yhdelle miehelle, Jumalan valmistamalle, erämaan hiljaisuudessa. Se, mikä on todella suurta, ei välttämättä tapahdu kirkkaissa ramppivaloissa hurraavan yleisön taputtaessa. Jumalan silmissä suurta tapahtuu, kun Hänen sanansa saa tunkeutua

ihmissydämeen, niin että viesti lähtee kulkemaan eteenpäin sellaisena kuin Jumala se tarkoitti.

Johanneksen ulkoinen olemus oli täydellinen vastakohta Rooman mahtailulle, juutalaisten uskonnollisten johtajien hienoille vaatteille. Meille se kertoo myös sen, että Jumalan sanan leviäminen ei ole riippuvainen mistään ulkoisista olosuhteista. Hienot kasukat ja alttarivaatteet voivat ehkä heijastaa jotain tulevan maailman kirkkaudesta, mutta ne eivät itsessään edistä, usein estävät itse totuuden sanan osu-
mista ihmissydämiin.

Uskonpuhdistus ja sen kirkas helmi vanhurskauttaminen yksin armosta, yksin Kristuksen tähden, yksin uskon kautta, ei alkanut Rooman Pietarin-kirkon portailta. Se alkoi sielunsa pelastuksesta epätoivoon asti kamppailevan yksinäisen munkin ihmeellisestä löydöstä tornihuoneessa:

"Jumalan vanhurskautta ei kukaan voi ansaita, Jumala lahjoittaa sen Kristuksen ristin veren tähden jumalattoman sydämeen, kun se yksinkertaisessa uskossa ottaa tämän lahjan vastaan."

Jumalan sana tuli ja lähti kulkemaan ja murtamaan vääristynyttä uskonnollisuutta ja levittämään pelastuksen kirkasta valoa.

Jumala kyllä tarvitsee tässä pimeässä ja jumalattomassa ajassa sillanpää-
asemansa, niitä sydämiä, joihin Hän voi sanaomansa painaa ja jotka sen painosta eivät kykene olemaan enää vaiti.

Parannuksen kaste syntien anteeksi saamiseksi

Hän sanoi: "Kääntykää, sillä taivasten valtakunta on tullut lähelle!" (2)

Hän kastoi heidät Jordanissa, kun he tunnustivat syntinsä. (6)

Johanneksen saaman sanan sisältö oli "parannuksen kaste syntien anteeksiantamukseksi". Kysymys oli valmistavasta sanomasta. Johannes tiesi, että hänen kasteensa ei voisi kenellekään syntien anteeksiantamusta antaa. Mutta kukaan ei voisi liioin ottaa vastaan sitä anteeksiantamusta, jonka Jeesus Golgatan sijaiskärsimyk-
sellään hankki, ellei Johanneksen saarna saisi valmistaa hänen sydäntään. Johanneksen kaste merkitsi sitä, että Jumalan ilmoittaman lain valossa ihmisen oli pakko tunnustaa, että hän ansaitsisi tuomion tulla hukutetuksi. Kasteessahan oli kysymys veteen menemisestä - ei niin että vesi voisi puhdistaa syntejä sydäimestä - vaan niin, että vesi hukuttaisi syntisen. Synti nimittäin vaatii rangaistusta. Oikea rangaistus syntiselle on iankaikkinen hukkumistuomio. Vasta kun suostut näkemään koko hirvittävän totuuden synnin järkyttävistä seurauksista sekä omassa iankaikkisuu-
dessasi että toisten ihmisten elämässä, tie vapauttavalle anteeksiantamuksen evan-
keliumille on valmis.

"Herra auta, me hukumme!" oli opetuslasten huuto hädän hetkellä. Siinä ei ollut kysymys vain ulkoisesta myrskystä, vaan tajusta siitä, että Jumalan pyhyiden edessä ei syntinen omassa varassaan voi kestää.

Nouseminen vedestä oli lupaus siitä, että Jeesuksen uhrin ja ylösnousemuksen tähden itsensä kadotuksen ansaitseviksi myöntäville annettiin uusi toivo. Jumalan Karitsa ottaisi kantaakseen koko maailman synnin. Siksi anteeksiantamuksessa olisi osallisuus myös uuteen ylösnousemuselämään Kristuksen yhteydessä.

Tietä Herran tulolle

Mutta nähdessään monien fariseusten ja saddukeusten tulevan kasteelle Johannes sanoi heille: "Te kyykkäärmeiden sikiöt, kuka on neuvonut teitä pakenemaan tulevaa vihaa? Tehkää hedelmää, jossa kääntymyksenne näkyy. Älkää luulko, että voitte sanoa: 'Onhan Abraham meidän isämme.' Minä sanon teille, että Jumala voi näistä kivistä herättää lapsia Abrahamille. (7-9)

Tietä Herran armahtavalle laupeudelle valmistetaan, kun lain saarna osuu ylpeään ja itseriittoiseen sydämeen ja nöyryyttää sen armoa kerjäämään. Omaan hurskauteensa luottaville Johanneksen sanoma oli kova. Sen kovuus oli kuitenkin rakkautta, sillä ellei uskonnollinen ja muu ylpeytemme murru, emme ole valmiit taipumaan parannukseen ja huutamaan Herraa avuksemme. Jos juutalaiset kuvittelivat kelpaavansa Jumalalle pelkän syntyperänsä perusteella, moni suomalainen kuvittelee pelastuvansa pelkän kasteensa ja kansalaiskuntonsa perusteella.

Kääntymyksen hedelmä

Kirves on jo pantu puiden juurelle. Jokainen puu, joka ei tee hyvää hedelmää, hakataan pois ja heitetään tuleen. (10)

Mikään muodollinen uskonnon harjoitus, ei edes se, että nimi on kastettujen luettelossa auta Jumalan tuomion päivänä, jos sydämessä asuu synti, josta ei haluta kääntyä pois ja jota ei tunnusteta ja pyydetä anteeksi. Aito kääntyminen synnistä sen Herralle tunnustaen näkyy sitten elämän muutoksena. Se, joka tekee parannuksen varastamisesta tunnustamalla sen ja saamalla Jeesuksen veressä anteeksi, tekee parannuksen hedelmää vasta sitten, kun hän palauttaa varastamansa ja alkaa anteeksiantamuksen synnyttämällä rakkaudella jakamaan pois omaansa tarvitseville.

"Valmistakaa Herralle tie, tehkää polut hänelle tasaisiksi!" (3)

Tietä Herran armahtavalle laupeudelle valmistetaan, kun ihmisten halveksimat julki-syntiset saavat luvan käydä parannuksen kasteelle. He, joita synti piti vankikuopassaan ja joille Valheen ruhtinas uskotteli, että heillä ei olisi mitään toivoa, tarjotaan mahdollisuutta Jeesuksen veren tähden saada koko menneisyytensä anteeksi. Pelastaja oli lähellä. Synnin kivikoissa itsensä teloneet löytävät tien. Evankeliumin sana antaa heille armon ja uuden tavan elää. He oppivat antamaan omastaan. He oppivat tekemään työtään rehellisesti ja käyttämään virka-asemaansa toisten palveluun eikä omaksi hyväkseen.

Laki raivaa tietä - evankeliumi antaa elämän

Minä kastan teidät vedessä parannukseen, mutta minun jälkeeni tulee toinen, joka on minua väkevämpi. Minä en kelpaa edes kantamaan hänen kenkiään. Hän kastaa teidät Pyhässä Hengessä ja tulella. (11)

Johanneksen saarnan suuruus - samoin kuin kaiken lain saarnankin tänään - oli siinä, että hän tiesi olevansa vain tien raivaaja. Kukaan ei voisi pelastua hänen saarnastaan. Mutta hän saattoi lain lisäksi osoittaa sitä Jeesusta, joka oli jo kuulijoiden keskellä ja joka tulisi kastamaan Hengellä ja tulella.

Johannes tiesi, että mielen muutos, parannus olisi välttämätön ehto pelastukseen. Mutta hän tiesi myös, että mielen muutos eli kääntymys ei saa aikaan sydämen muutosta. Sen saa aikaan vain se Herra Jeesus Kristus, joka Pyhän Hengen voimalla synnyttää uudesti elävään uskoon.

Lain saarna oli sana Jumalalta. Se oli Jumalan lupaama sanoma. Profeetta Jesajan ennustuksen toteutumisesta. Se tarvittiin silloin ja tarvitaan yhä tänään, jota sydämet avautuisivat ottamaan vastaan pelastuksen evankeliumin. Luulen, että Johannes Kastajan sanomaa tarvitaan tänään maassamme kipeämmin kuin ehkä koskaan aiemmin, jotta Herra voisi löytää tiensä ihmis sydämiin.

Edellä sanottu ei tarkoita, etteikö Jeesus itse olisi myös julistanut lain sanaa. Kun Johanneksen ääni vaikenä pyöveli miekkaan, Jeesuksen huuto alkoi kuulua. Siinä oli sama sävel kuin Johanneksellakin:

"Jumalan valtakunta on tullut lähelle. Tehkää siis parannus ja uskokaa evankeliumi!" (4:17)

Jeesuksen kielenkäyttö muodollisen uskonnollisuuden valheessa eläville ei ollut yhtään pehmeämpää kuin Johanneksenkaan:

"Voi teitä, kirjanoppineet ja fariseukset, te tekopyhät! Te olette kuin valkoisiksi kalkitut haudat." (23:27)

Pyhän Hengen tuli

Hän kastaa teidät Pyhässä Hengessä ja tulessa. (11)

Johanneksen katse oli Jeesuksessa, joka tulisi sytyttämään uskovien sydämet palamaan Pyhän Hengen tulta. Jeesuksenkin syvin toivo oli samassa asiassa:

"Tulta minä olen tullut heittämään maan päälle, ja kuinka tahtoisinkaan, että se jo olisi syttynyt! Mutta minut on kasteella kastettava, ja kuinka ahtaalle joudunkaan, ennen kuin se on täytetty!" (Luuk. 12:49-50)

Tulikaste tapahtui sitten helluntaina, mutta vasta sen jälkeen, kun koko ihmiskunnan synty oli sovitettu Golgatan ristin uhrilla. Siinä valmistettiin sitten vasta kristillinen kaste, joka liittyy uskovien Jeesuksen kärsimykseen ja ylösnousemukseen. Herran verellä Jumalan edessä vanhurskautettu, kelpaavaksi julistettu, syntinsä anteeksi saanut saa osakseen Pyhän Hengen. Miten tärkeää onkaan meille, että annamme saamamme Pyhän hengen sytyttää sydämemme päivittäin palamaan rakkaudesta Herraan ja ihmisiin, joiden Herra haluaa kuulevan pelastuksen sanoman.

Varoitus

Hänellä on kädessään viskain, ja hän puhdistaa puimatantereensa. Jyvät hän kokoaa aittaansa, mutta ruumenet hän polttaa sammumattomassa tulessa." (12)

Johannes ei vain kutsunut ihmisiä parannuksen kasteelle, vaan hänen sanomansa ulottui aina lopulliseen asti. Elleivät ihmiset taipuisi nyt eläessään parannukseen ja palaamaan armahtavan Jumalan luokse, lopulta heidän on pakko nousta tuomion pyhän Jumalan Pojan eteen. Johannes varoitti kadotukseen joutumisen vaarasta aivan niin kuin Jeesuskin. Varoituksia ei ole ehkä helppo ottaa vastaan, mutta niissä on kysymys Jumalan rakkauden kutsusta pelastukseen, joka on tarjolla jokaiselle, joka suostuu ottamaan vastaan totuuden itsestään ja ainoan mahdollisen pelastustien Jeesuksen Kristuksen.

Huuda pimeässä oleville - he eivät näe

Tämän päivän suomalainen elää syvässä hengellisessä pimeydessä ja sokeudessa. Se on kerrottava hänelle. Hänen on kuultava, että ilman parannusta hänellä on edessään hirvittävä iankaikkisuus. Tie evankeliumille on valmistettava lain saarnalla. Mutta ei korkealta säilyttäen sellaisia taakkoja muille, joita ei itse haluta kantaa, vaan niin, että annetaan Johanneksen tavoin saman lain miekan kulkea oman sydämen läpi. Vain niillä on oikeus julistaa terävää lain saarnaa, joille itselleen ei ole jäänyt mitään muuta mahdollisuutta kuin kurottautua sen Kristuksen puoleen, joka kärsi lain kirouksen meidän puolestamme ristin puulla.

Johanneksenkaan julistuksen tähtäyspiste ei ollut jättää ihmisiä lain tuomioiden alle, vaan johtaa heidät sen Armahtajan luo, jolta löytyy katuville syntisille anteeksiantamus ja sellainen uusi elämä, joka kantaa anteeksiantamuksen synnyttämää rakkauten rauhanhedelmää.

Jumalan sana Ikuko Oohiralle

44 -vuotiaana uskon tullut Ikuko Oohira sai Herralta sanan: *"Koska minä elän, tekin tulette elämään."* Tuo sana alkoi väkevästi parantaa niitä haavoja, jotka koti oli häneen lyönyt. Hän kuvaa lapsuuttaan näin:

Kuulostanee oudolta tämän ikäisen suusta, mutta olen koko ikäni kaivannut vanhempieni rakkautta. Olen ikävöinyt sellaista joka olisi ottanut minut vastaan sellaisena kuin olen. Keksikoulu- ja lukioaikana vihasin vanhempiani. Mutta inhosin sellaista itseäni. Ajattelin, että minulle olisi oikein kuolla. Äitini oli entinen kristitty, mutta lukioaikana hän oli tosi huolissaan minusta ja eräänä yönä kello kaksi hän yhtäkkiä herätti minut ja sanoi: "Tuollaisilla kasvoilla et kuitenkaan pääsen naimisiin. Sinun pitää opiskella opettajaksi, jotta pystyisit elättämään itsesi. Kuule, sinusta pitää tulla opettaja!" Nämä sanat kertoivat kyllä sen, että hänellä oli paljon inhimillistä lämpöä minua kohtaan. Mutta en silloin kyennyt ottamaan sanoja sellaisina vastaan enkä niihin sisältyvää huolta. Isälläni taas oli ns. Aspergerin syndrooma, synnynnäinen aivovamma, joka estää häntä ymmärtämästä omaa sydäntään ja toisten ihmisten mielenliikkeitä. Siksi olin lapsena hänelle kuin ei mitään. Vaikka pyysin häneltä apua, hän kuittasi sen vain minua syvästi loukkaavin sanoin: "Tuollaistako sinä pillität?"

Olin halunnut turvautua johonkin, mutta en osannut uskoa mihinkään. Sekä vanhempani että Jumala olivat minulle vaativia, mielialasta riippuen rakkautensa peruvia ja rankaisevia pelottavia olentoja. En uskonut buddhalaisuuteenkaan. Veljeni sairastui myöhemmin pelkoneuroosiin ja näin miten hän kiersi epäilyttävästä uususkonnosta toiseen. Siksi päätin, että minua ei huuhaalla petetä. Oikeastaan ainoa pakopaikka minulle oli romaanien maailma. Päämääräni oli mahdollisimman pian aikuistua ja tulla voimakkaaksi.

Mutta kauaa ei kestänyt tuo kausi, jona kuvitteli olevani vahva. Vuonna 2008 työ ja syöpä sairastavan äitini hoito uuvutti minut niin, että pitkään tuskin jaksoin pysyä pystyssä. Lopulta äitini kuoli ja itse ajattelin, että olen sairastunut masennukseen ja menin sairaalaan, mutta sieltä minut passitettiin heti pois. Tuskin kykenin syömään ja toivo naimisiin pääsystä oli hävinnyt, niin totesin mielessäni, että äitini oli

ollut oikeassa minun tulevaisuuteni suhteen. Äitini kuoltua sekä isäni että veljeni psyykeen terveys huononi. Puhelimesta isäni ja veljeni toistivat: "Onko sinusta niin vastenmielistä elää minun kanssani. Jos inhoat minua noin syvästi, niin minä kuolen." Siksi ajattelin, että isäni ja veljeni ovat syyllisiä siihen, että olen onneton. Halusin päästä perheeni ongelmista eroon ja päätin kadota teille tietämättömille.

Riideltäni erään ystäväni kanssa en kolmeen yöhön kyennyt nukkumaan. Sanoitan, että kuoleman edessä ihmisen elämä kulkee filminauhan tavoin hänen silmiensä edessä. Juuri sillä tavalla tuossa tilanteessa kaikki sydämeni kätköihin painetut pahat tekoni alkoivat pursua esiin. Muistin, miten alakoulussa oli satoja kertoja kirjoittanut paperille äidistäni: "Kuole, kuole!" Mieleepäni palautui, miten olin vihoissani huutanut buddhalaisen kotialttarin edessä rukoilevalle isälleni: "Lopeta, hullu!" Tajusin, miten ahneena ja ulkokultaisena olin aina syyttänyt muita ja vaatinut itseltäni ja muilta täydellisyyttä. Huolimatta yrityksistäni tulla hyväksi tajusin olevani täynnä vihaa niitä kohtaan, jotka eivät kyenneet hyväksymään minua. Mietin pitäisikö minun mennä mielisairaalaan vai kuolla. Soitin veljelleni, että en selviä ilman lääkitystä ja kysyin löytyisikö mistään psykiatrista klinikkaa, joka olisi sunnuntaina auki.

Mutta hän suosittelikin minulle pastoria. Veljeni oli 10 vuotta aikaisemmin tullut kristityksi ja oli juuri puhelun hetkellä kirkossa. Siksi hän henkeä pidätellen sanoi: "Olen kirkossa, annan puhelimen pastorille." Pastori kysyi minulta: "Uskotko Jeesukseen Kristukseen?" Vastasin heti: "Totta kai uskon." Vaikka en käynytkään kirkossa olin lukioajoista lähtien lukenut Raamattua. Siksi noin kuusi vuotta aikaisemmin olin päättänyt uskomaan Raamatun Jumalan olemassaoloon.

Veljeni seurakunnan pastori jatkoi: "Sano minun perässäni. Taivaan Isä, anna anteeksi minun syntini. Anna anteeksi kaikki tieteni ja tietämättä tekemäni synnit." Kun sitten sanoin: "Kiitos Jeesus, kun kannoit minun syntini minun sijastani," kyyneläiset alkoivat valtoimenaan valua silmistäni. Siitä päivästä eteenpäin aloin nukkua syvää unta. Sitten joka päivä soitin pastorille ja tunnustin syntejäni.

Uskoon tulemisessa eivät elämästäni ongelmat ole loppuneet. Edelleen isäni ja veljeni soittelevat minulle, kun heidän kuntonsa huononee. Mutta tajuan että oli virhe kuvitella, että pääsisin vapaaksi pakenemalla perheeni ongelmia. Ongelmat olivat minun itseni sisällä. Suurin oli yritykseni elää hyvänä ihmisenä ja sulkea sydämeni todelliselta itseltäni. Jeesus otti kantaakseni kaiken minun taakkani. Siinä löysin todellisen vapauden. Kuva vaativasta ja rankaisevasta Jumalasta muuttui kokonaan. Vaikka en nyt pystyisi mihinkään, siitä huolimatta Jeesuksen rakkaus kantaa minua. Se on Isän rakkautta, joka kohdistuu hänen lapsiinsa sellaisena, että Hän lähetti Jeesuksen kantamaan hartioillaan meidän syntimme. Päivittäin saan iloa siitä, että saan osakseni tätä rakkautta. Kun erehdyn, hän nuhtelee minua ja antaa sen mikä on minulle hyväksi, koska Hän tuntee parhaiten tarpeeni. On ilo saada levollisesti laskea itsensä tällaisen Isän käsiin.

Omistan ehdottoman rauhan siinä, että saan olla olemassa tällaisenani. Viime aikoina olen vapautunut myös siitä ahdistuksesta, etten kykene rakastamaan vanhempiani. Olen alkanut aistia rakkautta silloinkin, kun isäni käyttää sopimattomia ilmauksia. Sillä olen päässyt vapaaksi suurimmasta taakastani, siitä, että en kytynyt antamaan anteeksi omaa olemassaoloani.

Niin tänäänkin Jeesus kykenee parantamaan haavoja, jotka kodissamme olemme saaneet. Jeesus lupaa omilleen: "Koska minä elän, tekin tulette elämään."

Kuuletko Sinä Herran sanan?

Jumalan sanalla on edelleen sama voima muuttaa ihmiselämä kuin ennenkin, mutta onko sinun sydämesi auki? Suostutko ottamaan kipeän totuuden sanan vastaan. Sekin on sinun tosi parhaaksesi. Ellei totuus saa tutkia sydäntäsi, armon ihmeellinen valo ei pääse myöskään puhdistamaan sitä ja antamaan sinulle uutta elämää.

Sinä Herran oma, joka kaipaat Herran sanan uutta kosketusta, älä pelästy, vaikka lain sana iskisi sydämeesi. Herra haluaa valmistaa tietä sille, että saisit nähdä Kristusta, Pelastustasi ja Autuuttasi syvemmin ja saisit ylistää Häntä uudelleen ja syvemmin kuin ennen.